

res, aut ad terrenas nuptias, aut furtivos concubitus ultra recurrant, Quod si forte fecerint, ut sacrilegii rei damnentur, et ab Ecclesia habeantur extranei: his autem, quibus voluntas propria, interrogationis tempore, desiderium nubendi persuaserit; concessam ab Apostolo sententiam auferre non possumus; ita ut cum perfectae aetatis in conjugio positi, renunciaturos se pari consensu operibus carnis sponponderint, ad sacros gradus aspirent.

II. Similiter placuit custodire, ne qui de his, qui tali educatione imbuuntur, qualibet occasione cogente, propriam relinquentes Ecclesiam, ad aliam transire praesumant. Episcopus vero, qui eos suscipere absque conscientia proprii Sacerdotis fortasse praesumpserit, totius fraternitatis reum esse se noverit. Quia durum est, ut eum quem alius rurali sensu ac squalore infantiae exiit, alius suscipere, aut vindicare praesumat.

III. Illud vero praeterea speciali ordinatione decrevimus (quod nec antiqua Concilia in universis pene Canonibus siluerunt) ut nullus Clericorum à gradu Subdiaconatus, et supra, in consortii familiaritate habeat mulierem, vel ingenuam, vel libertam, aut ancillam. Sed si sunt ei hujuscemodi servitia, matri, vel sorori, aliaeque propinquitati contradat. Et quidquid suis manibus perfererint, proprio domino deferatur: aut si propinquitas memorata deest, alia domus ad earum habitaculum requiratur, dummodo nulla occasio introeundi domum Clerici foeminae permittatur, unde aut laqueum possit incurrere, aut noxalis fama innocenti fortasse possit inuri. Sane, si post datam hanc monitionem, quisquis horum consortio frui voluerit; noverit, se non solum à Clericatus officio retrahi, vel Ecclesiae foribus pelli, sed etiam ab omnium Catholicorum Clericorum, vel Laicorum communionem privari: nulla prorsus, vel colloquii consolatione relicta: quatenus malae consuetudinis abrasa rubigo, in posteris radicis suae veneno serpere non possit.

IV. Si quis sane Clericorum agellos, vel vineolas in terris Ecclesiae sibi fecisse probatur, sustentandae vitae causa, usque ad diem obitus sui possideat; verum post suum de hac luce discessum, juxta priorum Canonum constitutiones, jus suum Ecclesiae sanctae restituat, nec testamentario, aut successorio jure cuiquam haeredum, pro haeredumve relinquat, nisi forsitan cui Episcopus pro servitiis, ac praestatione Ecclesiae largiri voluerit.

V. Nam et haec salubriter praecavenda sancimus, ne quis fidelium propinquam sanguinis sui, usquequo affinitatis lineamenta generis successione cognoscit, in matrimonio sibi desideret copulari. Quoniam scriptum est (*Lev. xviii*): *Omnis homo ad proximam sanguinis sui non accedat, ut revelet turpitudinem ejus: nec sine denuntiatione fit sententiae; nam paulo post infert et dicit (Lev. xviii): Anima quae fecerit de abominationibus istis quidpiam, peribit de medio populi sui.* Si quis ergo hujus decreti nostri temerator extiterit, ac vetitum violare praesumpserit, tanto graviori se mulctandum sententia recognoscat, quanto eam propinquiorem, cui copulari se maluit, suae originis esse non ambigat; tantoque annosioris excommunicationis tempore a Christi corpore, et fraternitatis consortio sequestretur, quanto fuerit propinquioris sanguinis contagione pollutus.

Hujus institutionis regulam, qui subscribimus, irrefragabili auctoritate nos spondemus servaturos. Si quis autem nostrum, vel eorum, qui nunc sanctae Synodo ex hac Provincia defuerunt, huic tam salubri ordinationi obviare praesumpserit, vel solerter adimplere neglexerit, convictus, totius fraternae charitatis aliquando habeatur extraneus. Sane juxta priorum Canonum decreta, Concilium apud fratrem nostrum Montanum Episcopum, si Dominus voluerit, futurum pronuntiamus: ita ut frater et Coepiscopus noster Montanus, qui in Metropoli est, ad Comprovinciales nostros Domini Sacerdotes, litteras de congreganda Synodo, adveniente tempore debeat destinare. Nunc ergo, etc. (Deo gratias agunt, Regique Amalarico, cui fausta omnia precantur. Postea subscribunt, inter quos Maracinus Episcopus, ob causam fidei catholicae in Toletana urbe exilio deputatus),

APÉNDICE NÚM. 10.

Historia de los Suevos por san Isidoro.

Suevi Duce Hermerico rege cum Alanis et Wandalis simul Hispanias ingresi sunt aera CCCXC VII. Hi Galliciam cum Wandalis occupant. Wandalis autem transeuntibus Africam, Galliciam, soli Suevi sortiti sunt; quibus praefuit Emericus annis quatuordecim. Gallici autem in parte provinciae regno suo utebantur: quos Eme-

ricus assidua vastatione depraedans, tandem ob morbi dolorem eis pacem dedit: quo morbo diutissimè per annos septem oppressus interiit. Post quem Riccila filius ejus successit et regnavit annis octo. Hic jubente patre ab eo missus, Undebotum romanae militiae ducem cum suis omnibus copiis ad Singillum Baeticae fluvium inito bello prostravit, magnis ejus auri argentique copiis occupatis. Post obitum autem patris suscepto regno, Hispania ab eo obtenta cum Baetica, Carthaginenses provincias in suam redegit potestatem. Quo defuncto Rectarius succedit in regnum annis novem. Hic accepta in conjugio Theodoridi regis Gothorum filia in initio regni sui depraedatur. Mox ad Theodoridum socerum suum profectus Cesaraugustanam regionem cum auxilio Gothorum rediens depraedatur, irrupitque per dolum Herdensi urbe, egit ibi magnam captivitatem. Ad ultimum dum Theodoridus rex Hispaniam ingrederetur, inito praelio adversus eum, primò fugatus, deindè captus occiditur. Occiso Rectario Suevi bifariè divisi, pars Fratan, pars Masdras sibi regem constituunt. Masdras autem cum manu Suevorum statim Lusitaniam depraedatur, acta illuc Romanorum caede praedisque contractis. Civitas etiam Olisepona sub specie pacis intratur. Nec mora, Fratan mortuo, Suevi, qui cum eo fuerant, ad Masdras revertuntur: regionem Galliciae adhaerentem flumini Durio depraedantur. Masdras autem peracto tertio anno regni sui jugulatur. Quo extincto inter Frumarium et Remismundum Masdrae filium oritur de regni potestate dissensio. Sed Frumarius, cum manu quam habebat Haviensem civitatem grandi evertit excidio. Remismundus autem vicina sibi pariter Agrigentium loca et Lucensis conventus maritima populatur. Frumario autem mortuo, Remismundus omnes Suevos in suam ditionem revocat, pacem cum Gallicis reformat, legatos foederis mittit ad Theoderidum regem Gothorum: à quo etiam per legatos et arma et conjugem quam haberet, accepit. Tertio regni anno ad Lusitaniam transit. Cimbricam pace deceptam diripit. Olisepona quoque ab eo occupatur: cives verò qui illic praeerant, custodiendos tradidit Lucidio. Hujus tempore Alax, natione Galata, effectus apostata et arianus, inter Suevos regis sui auxilio fidei catholicae hostis emerit, cujus seductione Suevi à fide catholica recedentes, in arianum dogma declinant. Post multos deindè reges regnum Suevorum suscepit Theudemirus qui fidem catholicam adeptus, arianae impie-

tatis errore destructo Suevos unitati fidei reddidit. Hujus temporibus Martinus monasterii Dumiensis Episcopus fide et scientia claruit. Cujus studio et pax Ecclesiae reddita est, et multa monasteria condita. Post Theudemirum, Miro Suevorum princeps efficitur, et regnavit annis tredecim. Hic bellum secundo regni sui anno contra Roccones intulit: deindè in auxilium Liuvigildi Gothorum regis adversus rebeldem filium ad expugnandam Hispalim pergit, ibique vitae terminum clausit. Cui Eburicus filius in regnum succedit: quem adolescentem Audicas assumpta tyrannide regno privat, et monachum factum in monasterio damnat, pro quo non dilata est sententia, mox enim Liuvigildus Gothorum rex Suevis bellum inferens, obtento eodem regno Audicam dejecit, atque detonso eo, post regni honorem, presbyteri officio consecravit. Sic enim oportuit, ut quod regi suo fecerat, rursus idem ab alio congrua meriti vicissitudine pateretur. Regnum autem Suevorum deletum in Gothos transfertur, quod mansit annis centum viginti sex.

APÉNDICE NÚM. 11.

Concilio I de Braga.

Los Padres del concilio de Braga dijeron, que las cartas se habian dirigido, *per Turibium notarium sedis suae ad Synodum Galliciae*. El P. Villanuño, que no pierde ocasion de morder á Florez, en despiqué de las invectivas de este contra el cardenal Aguirre, se empeña en sostener (tom. I, pág. 84, nota) la opinion de que el notario Toribio era uno que vino de Roma. Pero Idacio dice expresamente que la carta de san Leon la trajo el diácono Pervinco; y en efecto habiendo llevado este la carta de santo Toribio al Papa, era natural que trajera la respuesta del Papa á santo Toribio, mas bien que no enviar san Leon un diácono notario, que casualmente se habia de llamar tambien Toribio, mientras que el diácono Pervinco venia de vacio. Idacio dice expresamente: *Romanae Ecclesiae XLIII praesidet Episcopus Leo. Hujus scripta* (los de san Leon) *per Episcopi Turibii Diaconum Pervincum contra Priscillianistas ad Hispanienses Episcopos deferuntur. Inter quae ad Episcopum Turibium de observatione Catho-*